

Tudi telo mu je meč,
si rečem in oči povzdignem.

Zgoraj belo sije posteljnina,
bog na njej je spal.

Neka roka spušča se na mojo glavo.
Svita se.
Postlati moram posteljo.
Zelo se veselim.

Stevan Raičković (1928):

PESEM V travah je neka misel, težka kot kamen,
TRAVE kajti pravijo mi: »Tvoje pesmi ni treba.
Lêži med nami. In skleni rôke, kjerkoli, pod glavo.
In molči. Dolgo, doklêr ne pozabiš na govor.
In mirno glej hrib, zelo oddaljen in sinji,
ki globoko molči. In s hriba počasi vzdigni oči
v oblak, tako nemiren in bel, neustavljen na nebu.
In z oblaka spusti vase oči. In ustavljen sam v sebi,
lêži. In z očmi v sebi molči pod oblakom kraj hriba.
Zbegan od temê v sebi, poglej, in preprosto razumi
(preprosto, kot nas veter slučajno zaniha):
ni oblaka nad hribom. Hrib molči sam, malo črn od zahoda.«
V visoki travi ležim in nedoločno razmišljam.
Mravlja na mojem kolenu kakor človek na hribu.
Mravlja, nemirna, stoji. Molčim. In to je moja pesem.
V travi ležim, čisto zamišljen. Trave šumijo težko kot kamen.

ŠOPEK Nagelj, ki sramežljivo rdi,
sladke liste spomina sklanja,
od belega bezga me vid boli,
ob španskem rôka sanja,

da so prsti postali cvet
pa žalostno in veselo dehtijo
ob roži, ki je povezala svet
in kri in skrivnost in ustno, ki pije

z drugih ustnic smeh in smrt.
O najlepše se lipa smeje
v samem zraku kakor gost vrt.

Mirno pod očmi trava veje.
V njej se tulipani zlatijo
in nihajo in tako ure bežijo.

Ivan V. Lalić (1931):

ARGONAVTI Morje nas je trpelo, zamoteno z večnostjo
v sebi; in tako smo pluli, od obrežja
do obrežja, dni, noči, leta.

Najlepšega obrežja, seveda, se nismo dotaknili.
Samo veter je nosil razcefrana vlakna
vonja ogromnih sadovnjakov na koncu sveta,

izven smeri plovbe; vendar spoznali smo
ljubezen in smrt, in nekaj malega smisla,
trda zrnca zlata v pesku spomina;

Da, tudi ponos pustolovščine, zamazan od krvi
in opran s čistimi vetrovi, pod zvezdami,
ki smo vanje nespretno vpisali svoja imena.

Na koncu smo se vrnili tja, od koder smo bili odrinili;
moštvo se je razsulo ko ogrlica; počila je
nit naše usode. Kapitana je zmečkal ladijski kljun.

Morje je ostalo ko prej. Vse je ostalo ko prej.
Ladja z razcvetenimi rebri trohni na odhodnem obrežju.
Vendar redkokdo ve za skrivnost:

ni važen konec,

velja samo pot.

Husein Tahmišić (1931):

PLOVBA Vse kar se s prekinitvijo odlomi in gre po svoje
II smo hranili v zasedi

zavarovani z vetrovi s kopnine in z morja
v skrivnostnem smislu neurja.

In vse to je bilo teptano v zemeljskem blatu
pod zvezdami,

pod mrtvo lepoto samotnih visečih vrtov
brez vonja.

In ta krč, tako na dlani,